

Bemoedigende ontmoetingen met lokale christenen

Een hart vol liefde voor Mogofin

Al vijftien jaar werkt ZGG in het Afrikaanse moslimland. Gedeelten uit de Bijbel worden vertaald, het Evangelie krijgt een plek in de gesprekken op straat en door daden bij het Woord te voegen proberen teamleden de Soso- en Mogofin-bevolking in Guinee te bereiken. Soms is het moeilijk dat er weinig zichtbaar is van Gods werk onder deze mensen en er geen vrucht lijkt te zijn op het zendingswerk. Toch mocht het team de laatste tijd een aantal bemoedigende ontmoetingen hebben met lokale christenen, ieder met hun eigen verhaal.

Bij de presentatie van het Nieuwe Testament in het Soso in maart 2011 ontmoet Kees Jan van Linden, vertaalkundige in het Mogofin-gebied, een jonge christen van Mogofin-afkomst. De vrouw studeert geneeskunde. Haar grootouders zijn uit een Mogofindorp naar de hoofdstad Conakry verhuisd, zodat ze zelf het Mogofin niet meer spreekt. Ze spreekt wel goed Frans, Soso en Pular. Aan Kees Jan vertelt ze hoe ze een aantal jaren geleden tot het geloof in Christus is gekomen.

Esther

“Na het lyceum ben ik geneeskunde gaan studeren. Op een dag in 2008 kwam er in het ziekenhuis waar ik stage liep een dominee binnen die bij iemand op bezoek kwam. Hij vroeg mij: ‘Ben je Soso?’ ‘Nee,’ zei ik, ‘ik ben Mogofin, een stam uit de regio Boké.’ De volgende morgen kwam die dominee terug en vertelde me dat God hem die nacht had gezegd dat hij mij een gedeelte uit de Bijbel moest voorlezen, namelijk Esther 4. In dat gedeelte dringt Mordechai er bij Esther op aan om verlossing voor haar volk bij de koning af te smeken. De dominee gaf me een aantal brochures en bijbelboeken en vertrok weer. Ik interesseerde me helemaal niet voor die boeken. Ik heb ze weggelegd en dacht er niet meer aan.”

Droom

“Op een dag werd in dat ziekenhuis een zieke Kameroenees binnengebracht.

Na zijn genezing zei hij tegen me: ‘Ik wil jou helpen.’ Hij kende me helemaal niet. Ik dacht meteen aan mijn droom om naar Europa te gaan en rijk te worden. Hij zei dat hij me daarmee kon helpen, maar dan moest ik eerst met hem mee naar zijn land. Tijdens die reis viel me een keer op dat hij knielde en bad. Ik vroeg hem waarom hij dat deed en hij vertelde dat hij christen was. Die nacht kreeg ik een angstige droom. In die droom zei een stem in mijn hart: ‘Roep de naam van Jezus aan.’

Ze vertelt hoe ze daarop werd bevrijd van haar nare droom. De volgende dag besluit ze om christen te worden, hoewel ze de Heere Jezus nog nauwelijks kent. “Ik gooide al mijn amuletten weg waar ik al die jaren op vertrouwd had. Het verlangen om naar Europa te gaan was ook helemaal weg. Ik wilde terug naar Conakry om mijn studie te vervolgen. Toen ik in Conakry aankwam en mijn familie vertelde dat ik christen was geworden, werd ik uit mijn familie verstoten. Ik kon niet meer thuis wonen. Ik ben meteen begonnen te lezen in de bijbelboeken die ik van die dominee had gekregen.”

Vertellen van het licht

De jonge vrouw is nu in haar vijfde studiejaar. Volgend jaar, in 2012, hoopt ze af te studeren. Het is haar verlangen om in de provincie Boké als arts aan de slag te kunnen gaan en via persoonlijke evangelisatie in haar werk haar eigen volk, de Mogofin, te bereiken met het Evangelie. Ze zegt: “Ik weet wat het is

om in de duisternis te leven. De islam en het occultisme zijn nauw met elkaar verweven. Ik weet er heel veel van, en veel van mijn familie en vrienden zitten er middenin. Nu ik het licht heb gezien moet ik weer terug om degenen die in de duisternis zijn van het licht te vertellen.”

Het was voor het team in Garama een dag van blijdschap om deze jonge christen te ontmoeten. Kees Jan van Linden: “Al ruim vijftien jaar werken we onder de Mogofin en nu stuurt God ons op een verrassende manier een Mogofin met een hart vol liefde voor haar eigen bevolking! We moesten denken aan de vrouw uit Samaria die na de ontmoeting met Jezus terug ging naar haar stad en door wie velen naar Jezus kwamen.”

Hulp in de boekwinkel

Het team in Guinee is ook in contact gekomen met een Soso-christen die vorig jaar in Boké is komen wonen. Zijn vader had een hoge functie als prefect van een provincie en hij zelf zou worden opgeleid als moslimzendeling. Het contact met een christelijke zendingswerker is het middel geweest waardoor hij christen is geworden. Sinds vorig jaar december studeert hij verpleegkunde in Boké. Deze jongeman heeft samen met twee andere christenen zijn hulp aangeboden voor de leeszaal in Boké. Hoewel het er eerst op leek dat vanwege de terugkeer van collega Marien Nijse de boekwinkel gesloten moet worden, is door hun hulp de win-

kel nu nog vaker open dan voorheen. Zelfs tijdens het verlof van Ineke Troost deze zomer bleef de winkel bijna dagelijks open. Het stemt tot verwondering dat er zo steeds wegen worden gevonden om het werk door te laten gaan.

Moslimafkomst

In Boké staat een universiteit waar mijnbouw en geologie gestudeerd kan worden. Ineke Troost is de afgelopen maanden in contact gekomen met een studente die van moslimafkomst is en vorig jaar met de islam heeft gebroken.

Elke week komt ze bij haar met een waslijst met vragen. Ze heeft een enorme honger naar het Woord van God. Op dit moment is het voor haar een worsteling hoe en wanneer ze haar familie zal vertellen dat ze christen is geworden. Dit geeft haar veel strijd omdat ze dan waarschijnlijk van haar familie zal worden verstoten. Ze bidt of de Heere haar hierover licht wil geven. Omdat ze allemaal een moslimachtergrond hebben, kunnen deze jonge christenen elkaar tot grote steun zijn: ze kennen elkaars problemen. Voor een christen

die een animistische achtergrond heeft en is opgegroeid in oude Afrikaanse religies, is dat veel moeilijker te begrijpen. Op dit moment zoekt Ineke naar mogelijkheden om ze regelmatig met elkaar samen te laten komen.

Het team in Guinee merkt op dat God aan het werk is en dat geeft moed en hoop voor het werk dat zij doen. ■

Tekst: Willemijn Otte (13), Albanië

Dezelfde hobby's, maar toch zo anders

Met z'n zessen zitten we op pianoles: drie meisjes en één jongen uit Tepelenë, één meisje uit Memaliaj (een stadje tien kilometer noordelijker dan Tepelenë) en ik.

Een van de allerleukste dingen is om op de overloop van het gebouw 'Annemaria Koekoek' te doen of gewoon elkaars haar in te vlechten. Maar als we te lawaaierig zijn, komt de juf ons waarschuwen. Om beurtten maken we een kopje Turkse koffie voor onze pianojuf. Het is altijd vechten wie het mag doen.

Van het anderhalve uur wachten, heb ik drie kwartier les, maar ik vind het gewoon heel fijn om naast de les ook met de andere kinderen te kunnen kletsen en spelen. Contacten met leeftijdsgenoten mis ik wel erg nu ik thuisonderwijs volg.

Op een avond kwam er een meisje van onze kerk bij ons op de trampoline springen. Ik vond haar arm-

bandje erg mooi en vertelde dat aan haar. "Oh," zei ze, "wil je het hebben?" In Nederland hoor je dat niet zo snel. Meestal ben ik een beetje

trots als iemand mijn ketting of ringetje mooi vindt, maar ik denk er niet aan om het weg te geven. Dat doen de mensen hier in Albanië wel vlug. Ze willen je blij maken met iets wat je zelf mooi vindt.

Maar dat jij de dingen met hen deelt, is dus ook heel normaal. Ze steken gerust met z'n allen hun hand in jouw zakje chips. Weg chips!

Ik zit sinds kort ook op naailes. Ook daar gaat het er anders aan toe dan in Nederland, denk ik. Ik mag komen en gaan wanneer ik wil, dus dat is makkelijk. Toen ik vroeg wat een uur naailes ging kosten, zei de naai-juffrouw dat mijn moeder de prijs mocht bepalen! Terwijl ik zit te naaien, werkt de juf ook gewoon aan een jurk of iets anders. Maar als de melkvrouw langs komt, gaat ze met die vrouw koffie drinken en zegt ze: "Werk jij maar lekker door hoor, Willemijn, want alleen kun je je nog beter concentreren."

Dit alles maakt het leven in Albanië toch wel interessant.